

og Holland mente, at ikke alene IMF men også andre organer som f. eks. UNCTAD skulle danne ramme om forhandlinger om krisens løsning.

Mange udviklingslande pegede på det voksende økonomiske svælg mellem disse lande og industrilandene og fandt, at industrilandene måtte vedkende sig en forpligtelse til at medvirke til at udfylde dette svælg. Philippinerne fremhævede i denne sammenhæng, at de årlige globale rustningsudgifter ville kunne anslås til godt 200 milliarder dollars, og at den totale årlige udviklingsbistand kun beløb sig til ca. 3 pct. heraf. Flere lande beklagede, at USA havde besluttet at reducere sit bistandsprogram til udviklingslandene for 1972 med 10 pct. Nogle asiatiske og latinamerikanske lande fremholdt, at der ikke alene bestod et økonomisk men også et teknologisk svælg mellem udviklingslandene og de udviklede lande og opfordrede til etablering af arrangementer til fremme af overførsel til udviklingslandene af teknologi og „know-how“ på lempelige vilkår.

Mange lande fra alle landegrupper beklagede, at USA i midten af august havde indført en importafgift på 10 pct., og særligt de latinamerikanske lande fremhævede, at afgiften havde vidtrækkende skadelige følger for deres økonomi. Udviklingslandene beklagede sig endvidere over, at deres handelsbetingelser på verdensmarkedet var blevet forværrede først og fremmest som følge af stigende råvarepriser.

Flere vestlige lande understregede, at den økonomiske udvikling også for deres vedkommende på en række punkter havde været ugunstig. De seneste par år havde ikke vist den økonomiske ekspansion, man kunne have ønsket. Dette havde været medvirkende ikke alene til indførelsen af importafgift i USA men også til tegn på begyndende protektionisme i andre lande. Australien udtalte, at udviklingslandenes økonomiske udvikling var stærkt afhængig af de industrialiserede landes økonomi, og at alle lande derfor måtte være interesserede i, at industrilandenes økonomiske sundhed bevaredes. Flere lande tilsluttede sig hr. de Seynes' tanke om betydningen af en effektiv indkomstpolitik som inflationsbekæmpende foranstaltning.

Adskillige lande kom ind på spørgsmålet

om ændringer i FN's struktur på det økonomiske og sociale område, der havde spillet en fremtrædende rolle under ECOSOC's samlinger i foråret og sommeren 1971. Resultatet af disse drøftelser var blevet en resolution — den såkaldte „pakkeaftale“ — hvorefter generalforsamlingen opfordredes til at tage skridt til at iværksætte en udvidelse af ECOSOC's medlemstal fra 27 til 54, og hvorved det besluttedes at oprette 2 stående udvalg under rådet henholdsvis for videnskab og teknologi og for overvågning af fremskridtene i gennemførelsen af strategien for FN's 2. udviklingsår. Ved resolutionen var det endvidere besluttet i perioden indtil en endelig udvidelse af ECOSOC kan finde sted — hvilket forudsætter en pagtændring — at udvide de sessionelle udvalg under rådet fra 27 til 54 medlemmer og at henvise alle substansemner på rådets dagsorden bortset fra generaldebatten til behandling i disse udvalg.

USA, der var initiativtager til den pågældende ECOSOC-resolution, gav på ny udtryk for sin støtte til dens gennemførelse. Storbritannien og Frankrig tog ligesom i ECOSOC forbehold til tanken om en udvidelse af rådet, men tilsluttede sig beslutningen om oprettelsen af de to nævnte stående udvalg under rådet. De afrikanske lande støttede, ligesom i ECOSOC, resolutionen. Det samme gjaldt mange asiatiske lande, dog ikke Indien og Ceylon. De latinamerikanske lande anført af Brasilien var fortsat stærkt kritisk indstillede men udtalte sig dog i mindre skarpe vendinger end i ECOSOC. De østeuropæiske lande udtalte sig til fordel for en styrkelse af ECOSOC og for en effektivisering af rådets arbejde men fandt ikke, at der var behov for strukturændringer.

I Danmarks indlæg (bilag 11) blev der givet udtryk for støtte til „pakkeaftalen“ som helhed, således både til tanken om en forøgelse af ECOSOC's medlemstal til 54 og til beslutningen om oprettelse af faste og sessionelle udvalg. Også de øvrige nordiske lande udtalte støtte til ECOSOC-resolutionen.

Blandt andre Finland og Philippinerne kom ind på, at arbejdet i generalforsamlingens 2. og 3. udvalg burde samordnes mest muligt med henblik på at undgå en kunstig adskillelse af drøftelser om økonomiske og sociale spørgsmål, der burde ansues under et.